PLÉBÁNIAI ÉRTESÍTŐ

Szent Imrétől Szent Lászlóig

Győr - Gyirmót

IV. évfolyam 2. szám - 2021. április - május

Húsvéti öröm

- az elfáradtaknak, csüggedőknek és szomorkodóknak

Bár régóta terveztük a húsvéti Értesítő megjelenését, ebben az évben húsvét nyolcadának lezárása után vált lehetővé végleges formájában a hívek rendelkezésére bocsátani.

Húsvét után járunk, nagy örömmel a szívünkben, hogy ebben az évben, ha szerényebben is, mint korábban megszokhattuk, de mégis méltón megtarthattuk a hívek jelenlétével Urunk szenvedésének és feltámadásának ünnepét. Ez a húsvét egészen más indulást jelent így nekünk az egyházi év tavaszán, mintha pusztán csak az online ünneplésekbe kapcsolódhattunk volna be, még akkor is, ha ott él szívünkben megannyi kérdőjel és szomorúság az elmúlt hónapokkal kapcsolatosan.

Sokakat elveszítettünk, szeretteinket. Nagyszüleink, szüleink, testvéreink sokszor legjobb barátaink is ott vannak azok között, akik váratlanul itthagytak bennünket, és ezek a távozások sokszor annyira gyorsan és váratlanul köszöntöttek ránk, hogy alig-alig bírjuk hordozni mindezek keresztjét. Fájdalmas történések, és ugyanakkor mégiscsak meg kell, hogy csillanjon a remény számunkra, hogy minden egyes szerettünk elveszítésével Valaki szeretett volna egyre közelebb kerülni hozzánk. Miközben azon kesergünk, hogy készületlenül talált bennünket valaki elvesztése, komolyan meg kéne kérdeznünk önmagunktól, hogy vajon mennyire készülten talált bennünket az egyetlen fontos Valaki, a bennünket végtelenül szerető Isten közeledése? Húsvét azért önt reményt mindannyiunkba, mert ezekben a napokban megkerülhetetlen kérdést tesz fel nekünk a Feltámadott: „Kit kerestek?”

Miközben elsírjuk az emmauszi tanítványokkal az útitársként mellénk szegődő Jézusnak, hogy *„pedig, mi azt hittük…”*, aközben Jézus szépen lassan kifejti nekünk húsvéti egyházában az Írásokat és megnyitja értelmünket. Miközben Mária Magdolnával, látásunkban akadályozva csak evilági szemmel tekintünk Krisztusra és így teszünk szemrehányást: *„Uram, ha Te vitted el, mondd meg, hová tetted, hogy magammal vihessem”*, aközben Jézus nevünkön szólít. Miközben *„megmutatja nekünk kezét és oldalát”*, aközben betérve hozzánk asztalhoz ül nálunk, kezébe veszi a kenyeret és megtöri azt, hogy újra lángolni merjen a szívünk. Mindez azért történik, hogy az úton, amelyen sietve Húsvét valóságáról teszünk tanúságot, az a biztonság járja át személyesen mindegyikünk szívét, amely biztonság kétezer év óta élteti az egyházat.

Az elmúlt hónapok arra kellet, hogy rádöbbentsenek bennünket, hogy egyedül csak Krisztus számít, valamint az, hogy a Vele való kapcsolatunkat mennyire akarjuk személyesen megélni. Most itt az idő, hogy felemeljük fejünket, vígasztalást adjunk testvéreinknek, ne engedjük el kezüket a szomorúság idején. Közösségeinkre úgy tekintsünk, mint olyan közös helyre, ahol boldogan elmesélhetjük a valóban feltámadott Krisztussal való találkozásunk élményét, és ahonnan újra útnak indul a következő évszázadok, évezredek Missziója. Ehhez kívánok szép húsvéti utazást!

Szeretettel: Tamás atya

Görgey Gábor

Még ma

Nem a szétfoszló álomsemmiben,
nem a vágy mézeskalácsországába jutva be,
nem a javulás labirintusán végigtapogatózva,
nem a kikövetkeztetett gondolatok szerint,
nem mítikus áttételeken át,
nem az anyagmegmaradás elve alapján,
nem irodalmilag és nem jelképesen,
nem is jövőre és nem is holnap, hanem
még ma
velem leszel a paradicsomban.

Tamás

Ő volt a legmerészebb,
A többiek rémülten hittek inkább,
csakhogy a bizonyság irtózatától
megmeneküljenek –
ő mindenestül vállalta, amit lát,
s megfogta a nem embernek való öt
vérző sebet.

Így élt még, boldogtalanul,
a hit örök ellenpéldájaként,
amíg egy napon a mártírhalált
vad hajrával elébe hozták:
s ő úgy gondolta, megpróbálja, tán
segít a legvégső bizonyság.

„A papnak csak »normális embernek« kell lennie…”

Dr. Németh Gábor atya

- Gábor atya, plébániánk hívei évekig találkozhattak Önnel a vasárnap esti 6-os miséken. Milyen emlékeket őriz plébániánkról?

- Dr. Pápai Lajos püspök úr 2006-ban nevezett ki prefektusnak, tanulmányi, illetve fegyelmi elöljárónak a Győri Szemináriumba. A Szent Imre templom akkori plébánosa, Radó Tamás atya, akivel egy városból, sőt, egy utcából is származunk, mi több: ő volt az újmisés szónokom is, megkért, hogy vállaljam el a vasárnap esti szentmisét, aminek nagy örömmel tettem eleget. Ennek, ha jól tudom, hagyománya is volt a Szent Imrében: a vasárnap esti misét egy „vendég pap” szokta tartani. Számomra nagy élmény volt, hogy egy élő, hívő közösséggel lehetek rendszeres kapcsolatban – többekkel még ma is személyes barátságot ápolok.

- Kisbácsán öt évig volt plébános. Milyen tapasztalatokkal gazdagították ezek az évek? Hogy érzi: miben volt sikeres, illetve: mivel küzdött leginkább?

- Nagyon szerettem ott élni, mert szerintem egyesítette magában a kertváros és a falu előnyeit: a hívek közül az idősebb korosztály jelentős része helyi, illetve vidéki származású volt, másrészt viszont nagyon sok fiatal család is letelepedett ebben a városrészben. Ellenben nagy kihívás volt abból a szempontból, hogy 2013-ban már tizenegy éve pap voltam, de mégis ez volt az első plébánosi helyem – szóval eléggé tapasztalatlanul kerültem oda. Mégis Kisbácsa volt, úgymond, az „első szerelem” – bár eddig szinte mindenhol jól éreztem magam. Szerintem a lelkipásztorkodás receptje elég egyszerű: a papnak csak „normális embernek” kell lennie, olyannak, aki meghallgatja a híveket, elérhető számukra, kezdeményez, megszólít és megszólítható. Én nagyon örültem annak, hogy miután elkerültem onnan, egy tevékeny és összetartó közösség maradt hátra, akik megmutatták, hogy ha nincs helyben lakó pap, akkor is megy tovább az élet. Ami nehézség volt ott és szerintem minden plébánián, hogy a papot afféle jolly jokernek tekintik, vagyis értsen a pályázatokhoz, a könyveléshez, a joghoz, a tanításhoz, az építkezéshez… Persze, ezekbe bele lehet tanulni, de a legtöbben nem erre készültünk.

- Egy kívülálló szemszögéből nagyon más területen kell helytállnia a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Titkárságának

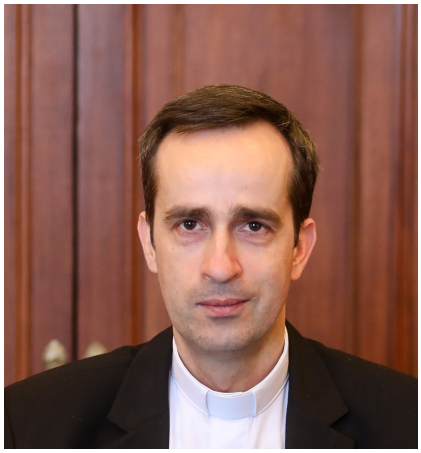

irodaigazgatójaként, mely tisztséget 2018 óta látja el. Milyen új kihívások elé állította ez a munkakör? Hol és hogyan tud lelkipásztorkodni azóta – ha egyáltalán…

- Lelkipásztorkodni, értelemszerűen, csak korlátozottabban tudok: vasárnap egy szentmisét végzek egy pesti plébánián, illetve, a járvány előtt egy ifjúsági csoportnak voltam a lelkiatyja. A jelenlegi beosztásban először kicsit szokatlan volt megszokni a „munkaidőt”… A legtöbb pap „kötetlen munkaidőben”, némi túlzással 0 – 24-ben dolgozik, a Titkárság viszont alapvetően úgy működik, mint egy klasszikus munkahely. Mi teszek? Sokszor a Püspöki Konferencia Titkársága közvetít, tárgyal a Püspöki Kar nevében. Szerződéseket, megállapodásokat készít elő, sajtóközleményeket ad ki, idegen nyelvű kapcsolattartás végez, továbbítja a Szentszék rendelkezéseit. Megszervezi a Püspöki Konferencia üléseit, kapcsolatot tart a szerzetesrendekkel. Emellett számos olyan országos intézmény van, amelynek működését koordinálja, mint például a Katolikus Szeretetszolgálat, az Új Ember vagy a Katolikus Pedagógiai Intézet. Szóval a munka rendkívül széles spektrumon folyik, de, hála Istennek, nagyon elkötelezett és rátermett munkatársaink vannak.

- Az Ön szakterülete a morálteológia. Sokszor hallom ezzel összefüggésben a bioetika kifejezést is. Ez a két fogalom ugyanazt jelenti?

- A bioetika a morálteológián belül egy részterület, bár ma a legdinamikusabban fejlődő és az egyik legfontosabb. A morálteológia nem más, mint erkölcstan: azon elvekkel és magatartásmintákkal foglalkozik, amelyek az embert Isten felé vezetik és emberségét is kibontakoztatják. A bioetika mindazzal foglalkozik, ami az ember testi - biológiai életével és erkölcsével kapcsolatos.

- Ahogy a tudomány fejlődik, illetve ahogy az emberiség egyre durvábban avatkozik be sokszor a Teremtés rendjébe – gondolom – egyre újabb és újabb témákban kell a morálteológusoknak alapvetéseket megfogalmazniuk. Melyek azok a legfrissebb kihívások, melyekkel kapcsolatban az Egyháznak kötelessége az állásfoglalás?

- Újdonság például a környezeti etika, melyre Ferenc pápa különösen nagy figyelmet fordít. Vagy az internet jelentette erkölcsi kérdések, de némi rosszmájjal azt is hozzáfűzhetném, hogy 2003-ban, amikor megszerzetem az erkölcsteológiai képzettséget, álmomban sem hittem volna, hogy 2021-ben nem lesz evidencia, hogy a család egy férfiból és egy nőből áll, és hogy sokaknak az lesz a legnagyobb problémája, hogy milyen nemű…

- Ön szerint van-e olyan területe a morálteológiának, melynek alapelveivel még a gyakorló keresztények sincsenek gyakran tisztában?

- Nem is kevés: mesterséges megtermékenyítés, fogamzásgátlás, eutanázia, házasság előtti nemi élet, egyneműek „párkapcsolata” … hogy csak a legnagyobb témákat hozzam szóba. Ezek említése általában érzelemalapú társadalmi konfliktust generál, ami tapasztalatom szerint szinte lehetetlenné teszi a normális, érvelés alapú dialógust.

- Tud-e ajánlani közérthető morálteológiai témával foglalkozó könyvet?

- Ramón Lucas: A bioetikáról mindenkinek vagy a Bioetikai útmutató fiataloknak című műveket érdemes olvasni.

- Van-e morális üzenete Húsvétnak számunkra?

- Szinte közhely, hogy az idei Húsvét más lesz…, de sajnos, a tavalyi is más volt… A tréfát félretéve: őszintén bízom abban, hogy húsvét után már túl leszünk a járvány legnehezebb szakaszán és azt követően pedig elég sokan lesznek beoltva ahhoz, hogy a járvány már kellően visszaszoruljon. „Látni szeretnénk Jézust!” – ezzel a kéréssel fordul néhány görög Fülöp apostolhoz, és szerintem nekünk is most az a legmélyebb vágyunk, hogy meglássuk, megtapasztaljuk: Húsvét, a Feltámadás ünnepe valóban az Élet győzelmét jelenti a Halál, a járvány felett.

Székelyné Szénássy Judit

A megváltottak magabiztossága

„Ha Atyának hívjátok azt, aki részrehajlás nélkül ítél meg mindenkit a tettei alapján, éljetek istenfélelemben zarándoklástok idején. Hisz tudjátok, hogy nem veszendő ezüstön vagy aranyon szabadultatok ki az atyáitoktól rátok hagyományozott értéktelen életmódból, hanem Krisztusnak, a hibátlan és egészen tiszta báránynak a drága vére árán. Őt (Isten) előre, már a világ teremtése előtt kiválasztotta, de csak az utolsó időkben jelent meg, miattatok. Általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halottak közül, és megdicsőítette, hogy hitetek és reményetek Istenben legyen. ”

(1Pét 1,17-21) – Húsvét 3. vasárnapja

Louis Evely egyik színdarabjában felmegy a függöny. A színészek cigarettáznak, és jelentéktelen pletykákról tereferélve sétálgatnak a színpadon. Egyszer csak dühösen berohan a rendező: „Mi van veletek? Miért nem játszotok?” A nézők felnevetnek. A színpadot megvilágító lámpák vakító fényénél a szereplők nem vették észre, hogy a függöny már felment. A játékra szánt idő elfogyott.

A múlt században élt keresztény író a tömörítés eszközével az életet próbálta meg színre vinni. Az élet színpadán önfeledten sétálgatva sok ember haszontalanságokkal vesztegeti el az idejét. Gyakran évek, évtizedek telnek el hiábavalóan, mert az élet vakító fényei mellett sokan nem veszik észre, hogy az élet nagy szereposztásában az ő közreműködésükre is szükség van. Sokak életében szükség lenne egy rendezőre, aki megfelelő pillanatban berohanna és felhívná a figyelmüket az elfecsérelt időre, és a körükben élők csalódottságára.

"Sokak életében szükség lenne egy rendezőre, aki megfelelő pillanatban berohanna és felhívná a figyelmüket az elfecsérelt időre, és a körükben élők csalódottságára."

A múlt századi alkotásban megjelenített életérzés ott kísért mindent korban. Egy ismeretlen szerző a Kr.u. 1. század végén hasonló jelenségre hívta fel a kortársai figyelmét, pontosabban azokét a keresztényekét, akik néha megfeledkeztek a nekik szánt szerepről.

A szentlecke Péter első leveléből való sorai abból a figyelmeztető írásból valók, amit az írója valószínűleg Domitianus császár uralkodásának a vége körül fogalmazhatott meg. A szerző - Péter nevét használva - az első apostol vértanúhalála után több mint harminc évvel ragad tollat, hogy levelet írjon a Kis-Ázsia különböző közösségeiben élő, pogányságból megtértek. A körlevelével erősíteni akarja a pogány, sokistenhivő környezetben élő, kisebbséget alkotó keresztények öntudatát. A görög nyelven nagyszerűen fogalmazó szerző az írásába régi liturgikus hagyományrészeket is belevesz, többek között a második olvasmányunk himnuszrészletét is.

A Fekete-tengertől délre, a mai Törökország területén levő térségben, különböző római tartományokban szétszórtan élő keresztények nem azért érzik idegennek magukat, mert a környezetük elszigeteli őket. Azért idegenek – „zarándokok” -, mert a keresztség által Krisztushoz tartoznak. Bár ebben a világban élnek, de nem ebből a világból valók. A levél szerzője – aki feltételezhetően a római közösségben él - úgy véli, hogy emiatt a Krisztustól való eltávolodás veszélye fenyegetheti őket.

Amikor a szerző az istenfélő életet tanácsolja nekik, akkor ezzel kimondja, hogy aggódik a korábban már meghozott, de azóta talán már figyelmen kívül hagyott döntésük miatt. Buzdító szavaival nyilvánvalóan nem az Istentől való félelemre gondol, hanem a felé irányuló mély tiszteletre. Ennek alapja Krisztus megváltói cselekedete, amit a szerző a bűnök rabszolgaságából való kiváltásként értelmez. Ahogy a hadifoglyokat és a rabszolgákat váltságdíj lefizetésével kiszabadították, úgy mentette ki Krisztus őket az örökölt értéktelen életmódjukból. Krisztus vére akkora értékű, hogy elhomályosít minden ezüstöt és aranyat; sőt, az Isten és az emberek közti kapcsolat megújítására is képes. Ezzel világossá tette, hogy Isten a lehető legmagasabb váltságdíj megfizetésére is kész volt, hogy övéinek hitet és reményt ajándékozhasson.

A „zarándoklás ideje” és az „értéktelen életmód” szavak sokféle fenyegetést jelölnek, amik minden korban más és más külsőt ölthetnek. A keresztények a nézetek sokféleségét hangoztató környezetben is kitarthatnak amellett, hogy az Isten ajándékaként lehetőséget kaptak arra, hogy higgyenek a keresztre feszített és feltámasztott Krisztusban. Ettől az életük példátlan esélyt kap.

A keresztényeket nem a vér és a környezet természetes kötelékei kapcsolják össze egymással, hanem a Feltámasztottba vetett hit. Krisztus követése egyetlen korban sem volt kockázatoktól mentes életmód. Néha talán inkább megterhelést jelent, mint örömet. De mindenképpen megszabadít az értelmetlen, céltalan és reménytelen élettől. A keresztények miközben egy államnak és egy társadalomnak a keretei között élnek, ugyanakkor jövevények, idegenek, száműzöttek és hontalanok maradnak. Ennek ellenére szilárd belső meggyőződéssel megőrizhetik, sőt erősíthetik is a hitüket és a reményüket ebben az egészen más természetű világban!

Tájmel Antal

győr-szabadhegyi plébános

A húsvéti idő programjai

➢ **Elsőpéntekenként** a betegeket a koronavírus járvány miatt egyelőre sajnos még nem tudjuk látogatni, így a következő beteglátogatás időpontjáról később adunk tájékoztatást.

➢ **Április 30-ig**, munkanapokon délelőtt 10-12 óra között továbbra is csak telefonon tartunk ügyeletet a Szent Imre plébánia irodáján. Ügyintézésre csak előre kért időpontban van lehetőség. Kérjük, hogy továbbra is csak egy személy jöjjön ügyintézésre, a járványügyi szabályokat kérjük betartani.

➢ **Április 24-én, szombaton**, 16.30-kor szeretettel hívjuk a testvéreket a Szentírás imádságos olvasására, melynek témája: *„Itt vagyok, engem küldj el!”* (Iz 6,1-2a.3-8). A ***Lectio Divina*** imádságot Tájmel Antal atya vezeti.

➢ **Április és május hónapban** az elsőáldozási szentmisék minden vasárnap délelőtt 10 órakor kezdődnek a Győri Szent Imre Templomban. Az első szentáldozások rendje a következő:

➢ **Április 18-án, vasárnap**, Pozsgai Ági néni csoportja, 24 kisgyermek, vagyis a Péterfy Sándor Evangélikus Gimnázium és Általános Iskola 3. osztályos katolikus hittanosai járulnak először szentáldozáshoz.

➢ **Április 25-én, vasárnap**, 17 kisgyermek, Szentmártoni -Borsó Bence bácsi hétfői szentségi felkészítő csoportjának 3. osztályos hittanosai, járulnak első szentáldozáshoz.

➢ **Május 2-án, vasárnap**, 16 kisgyermek, Haraszti Levente bácsi szerdai szentségi felkészítő csoportjának 3. osztályos hittanosai, járulnak első szentáldozáshoz.

➢ **Május 9-én, vasárnap**, 24 kisgyermek, Szentmártoni-Borsó Bence bácsi keddi szentségi felkészítő csoportjának 3. osztályos hittanosai, járulnak első szentáldozáshoz.

➢ **Május hónapban** a szentmisék előtt este ¾ 6-kor közösen énekeljük a május litániát a Szűzanya tiszteletére.

➢ **Május 22-én, szombaton**, délután 15 órakor kezdődik a bérmálási szentmise templomunkban. Ebben az évben 46 fiatalunk részesül a bérmálás szentségében.

➢ **Május 23-án, pünkösdvasárnap**, a reggel ½ 8-kor kezdődő szentmisét a Szent Imre oltárnál mutatjuk be. A szentmise végén ünnepélyesen kihelyezzük Boldog Apor Vilmos vértanú püspök ing-ereklyéjét. Ezen a napon szentségimádás lesz templomunkban. A ½ 12 órakor kezdődő szentmise végén ünnepélyesen kihelyezzük az Oltáriszentséget. Szeretettel hívjuk és buzdítjuk a kedves testvéreket az egész nap nyitva tartott templomban egyéni adorálásra, imádságra. A szentségimádási nap 17.45-kor szentségi áldással és szentségeltétellel fejeződik be. Az este 18 órakor kezdőd szentmise végén visszaviszzük az Apor-ereklyét őrzési helyére.

➢ **Május 29-én, szombaton**, délután ½ 5-kor szeretettel várjuk ismét a testvéreket a Szentírás imádságos olvasására, a Lectio Divina-ra, amelynek témája: *„Az Úr mindenkinek megfizet igazságosságában és hűségében.”* (1Sám 26,2.7-9.12-13.22-23). A ***Lectio Divina***-t Tájmel Antal atya, a Szent Anna plébánia plébánosa vezeti.

Fotók: Vaday Tamás

Szent László Plébánia
+36 96 449 029
9019 Győr, Szent László út 27.
Iroda: H, Sze, P: 9:00 — 12:00

Szent Imre Plébánia
+36 96 424 443
9024 Győr, Szent Imre út 35.
gyoriszentimre.iroda@gmail.com;
https://szentimregyor.hu
Iroda: H, K, Sze, Cs, P: 9:00— 12:00; Sze: 16:00 — 18:00